

vergadering **C80 – LEE14**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 14 december 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding - 605 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding en de schorsing door de Raad van State - 621 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Chris Janssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding - 640 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voorbereidingen van het as-builtattest - 587 (2011-2012)	9
Vraag om uitleg van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het actieplan met betrekking tot zonevreemde bossen - 615 (2011-2012)	11

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

**Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding
- 605 (2011-2012)**

**Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding en de schorsing door de Raad van State
- 621 (2011-2012)**

**Vraag om uitleg van de heer Chris Janssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Limburgse noord-zuidverbinding
- 640 (2011-2012)**

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, minister, collega's, de noord-zuidverbinding, het is een verhaal waar in Limburg intussen al heel wat politieke carrières op gebouwd zijn, maar ook aan voorbij zijn gegaan. Een aantal mensen hebben zich op die manier gelanceerd in de nationale politiek, denk maar aan Johan Sauwens, Jaak Gabriels en zelfs Jan Peumans.

Intussen zijn we nog altijd niet echt opgeschoten met die noord-zuidverbinding, terwijl het maatschappelijke draagvlak en het besef van de noodzaak ervan vandaag algemeen gedragen worden in Limburg. Het is in feite een processie van Echternach. Het hele relaas zal ik niet doen, maar ik wil wel een aantal belangrijke aankondigingen en beslissingen nog even voor de geest halen.

In 2005 kondigde toenmalig Vlaams minister van Openbare Werken Kris Peeters, mijn toenmalige collega, in Het Belang van Limburg aan dat hij een definitief plan had met betrekking tot de noord-zuidverbinding, die vanaf 2007 volledig zou worden afgewerkt. In één adem liet hij ook weten dat er met die beslissing een eind zou komen aan 35 jaar van discussies, overleg en studiewerk. We zijn intussen alweer een stuk verder in de 21e eeuw, collega's, maar staan nog niet zo veel verder met de noord-zuidverbinding.

Begin april 2006 ontvingen de ondernemers van de Grote Baan in Helchteren een brief met de mededeling dat de Grote Baan, de N74, zou worden heraangelegd. Een eerste fase zou eind 2007 starten, vanaf de rotonde in Hechtel tot aan de kruising van de Grote Baan met de Peerse Dijk. In dat schrijven werd ook vermeld dat “mogelijk een deel” van het perceel zou worden aangekocht. In de loop van 2007 zou het Comité van Aankoop daarover inlichten. Er zouden exacte afmetingen worden genomen en dergelijke meer. Nadien zou een persoonlijk onderhandelingsgesprek volgen over de verkoopsom met een medewerker van het Centraal Comité van Aankoop. Bij een akkoord zou een akte worden opgesteld en zou men overgaan tot de aankoop. Dat leek allemaal te verlopen zoals je zou mogen verwachten. Mensen hadden het gevoel dat ze wisten waar ze aan toe waren en dat ze klare wijn geschonken kregen.

Op 21 februari 2008 was het de beurt aan Vlaams minister Crevits, opvolgster van minister Peeters op het domein Openbare Werken. Zij verkondigde in Het Belang van Limburg: “Half juli zal ik aan de Vlaamse Regering het definitieve tracé voorleggen, want ik heb absoluut geen zin in nog eens 24 studies. Voor mij primeert de realisatie van deze belangrijke verkeersader. Het milieueffectenrapport (MER) zal in mei-juni klaar zijn. Dat onderzoek wordt nu met open vizier en zonder voorkeur voor tunnels dan wel omleidingsweg gevoerd. Maar eens de keuze gemaakt, hoop ik dat iedereen consequent achter die keuze zal staan, en dat de aanbesteding in 2009 kan worden opgestart.” Ik maakte toen deel uit van de Vlaamse Regering en heb die beslissing ook altijd mee gesteund.

Op 3 oktober 2008 besloot de Vlaamse Regering te kiezen voor een omleidingsweg. Tegen eind 2009 moest alles zijn aanbesteed en moest ook de bouwvergunning zijn aangevraagd. De werken zouden dan kunnen starten in 2011.

Op 6 september 2010 stond op de website www.denoordzuid.be het volgende te lezen over de onteigeningen: “10. Wat betekent de omleiding voor onteigeningen? Onteigeningen zijn onoverkomelijk bij dergelijke ingrijpende werken. Momenteel bestaat er echter nog geen 100 procent duidelijkheid over de exacte afmetingen en voor welke percelen onteigening noodzakelijk zal zijn. Dit maakt deel uit van de vervolgstudie. Zodra daarover duidelijkheid bestaat, zullen gesprekken met de betrokkenen plaatsvinden.”

Een beslissing van de regering werd echter nog wat verder uitgesteld, omdat de minister de termijn voor het behandelen van de bezwaarschriften nog eens verlengde met zestig dagen. Op dat moment was u al in functie als titularis voor Ruimtelijke Ordening, minister. De reden voor die verlenging was dat de administratie de 563 bezwaarschriften die waren ingediend tot 13 mei 2010, niet verwerkt kreeg. Op de ministerraad van de Vlaamse Regering van 21 januari 2011 gaf de Vlaamse Regering dan haar principiële goedkeuring aan het besluit houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijke uitvoeringsplan (GRUP) ‘Noord-zuidverbinding N74’.

In de archieven van Het Belang van Limburg en TV Limburg kun je al die beslissingen uitvoerig nalezen en becommentarieerd zien. Het perspectief daarbij is altijd: het gaat vooruit, we gaan er geraken.

De Limburgse Milieukoepel, Natuurpunt en Limburgs Landschap verzetten zich echter tegen de noord-zuidverbinding en stapten naar de Raad van State. De hoopvolle stemming van de beslissing van 21 januari begon snel weg te ebben bij het horen van het nieuws dat de Raad van State het ruimtelijk uitvoeringsplan en het milieueffectenrapport schorste. Het dossier ligt nu helemaal stil. Twee ministers in de Vlaamse Regering hebben al gesteld dat zo snel mogelijk moet worden bekeken hoe het dossier weer op de rails kan raken. Een van die ministers was trouwens de Limburger Jo Vandeuren.

De werkelijkheid is dat iedereen al sinds 2006 in onzekerheid werkt, leeft, woont en slaapt. Tot op heden zitten die mensen nog altijd in het ongewisse. Er kan nog geen enkele uitspraak worden gedaan wat betreft de timing van het project, de onteigeningen en de herlokalisatie. Vooral de ondernemers willen weten waar ze aan toe zijn. Ze hebben het gevoel dat er met hun voeten wordt gespeeld. We leven in een rechtsstaat, maar je moet opletten dat je niet in immobilisme terechtkomt. Dit betekent ook een grote onzekerheid voor de toekomst van de betrokken bedrijven en hun werknemers. Deze onzekerheid belet deze bedrijven om te investeren in de toekomst, om te groeien, en zeker investeringen te doen die niet meeneembaar zijn naar een nieuwe locatie.

Minister, wat heeft de Raad van State nu effectief geschorst en waarom? Wat betekent deze uitspraak concreet op het terrein?

Ik heb nog een vraag over de reservatiezone, maar u mag het antwoord schriftelijk geven. Is de reservatiezone voor de bedrijven in Helchteren, waardoor hun veel beperkingen worden opgelegd, ook geschorst? Zo neen, kunnen ze dan bouwaanvragen indienen? Het gaat om de reservatiezone waar de onteigende bedrijven een nieuwe thuis zouden krijgen. Wat is daar het statuut van? Welke mogelijkheden ziet u om toch verder te kunnen met het dossier zodat er niet moet worden gewacht tot eind 2012? Kan wat lijkt op een blokkering, toch door andere processen in gang worden gezet?

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Voorzitter, minister, collega's, twee weken geleden heb ik samen met de heer Keulen de commissiezaal met enige tevredenheid verlaten nadat we van de minister-president een uitgebreid verslag hadden gekregen over de vooruitgang van het

omzetten van alle aanbevelingen uit de commissies Sauwens en Berx naar effectieve beleidsdaden. Het zijn voornamelijk resultaten die door u en minister Schauvliege zijn geboekt. De minister-president heeft een opsomming gegeven van alle zaken die al gerealiseerd zijn. Zowel meerderheid als oppositie had een tevreden gevoel omdat er over alle partijgrenzen heen resultaten waren geboekt.

Het was dan ook des te meer frustrerend dat we datzelfde weekend in de krant het nieuws moesten lezen dat zowel het GRUP als het MER van de noord-zuidverbinding geschorst is.

Als we even teruggaan in de tijd – en ik zal zeker de heer Keulen niet herhalen, maar ik zal enkele aanvullingen doen –, dan zien we dat over al die jaren heen een aantal politici hun carrière hebben gebouwd op de noord-zuidverbinding, maar gelukkig zijn er ook een aantal politici die effectief gebouwd hebben aan de noord-zuidverbinding. Bijna van aan de grens met Nederland tot in Helchteren is de noord-zuidverbinding al ontwikkeld tot een 2x2-weg met volwaardige op- en afritten. Het is alleszins een verbetering, maar die verbeteringen renderen maar maximaal als de stop ter hoogte van Houthalen-Helchteren wordt opgelost. Die stop bedreigt de leefbaarheid van Houthalen-Helchteren, maar isoleert Noord-Limburg ook van Midden-Limburg en van een snelle toegang tot de autosnelweg.

In de vorige legislatuur heeft de Vlaamse Regering besloten om een plan-MER op te maken waarin beide tracés onderzocht zouden worden: het omleidingstracé en het doortochttracé. Samen met het plan-MER is er ook een kosten-batenanalyse gebeurd. Na een uitgebreid overleg met alle mogelijke actoren – bij de ene zal dat al tot meer tevredenheid hebben geleid dan bij de andere – is er in oktober 2008 kamerbreed in de Vlaamse Regering beslist om te kiezen voor het omleidingstracé. Dat is ook opgenomen in het regeerakkoord. De regering is dan gestart met de effectieve uitvoering van deze beslissing, wat geleid heeft tot een voorlopige vaststelling van het GRUP op 5 februari 2010 en tot een definitieve vaststelling begin 2011.

In het begin van de zomer is er een vordering ingesteld bij de Raad van State door Natuurpunt Limburg, vzw Limburgs Landschap, vzw Limburgse Milieukoepel en drie burgers, waarvan we intussen het resultaat kennen.

Minister, hiermee dreigt de oplossing van het probleem andermaal geblokkeerd of achteruitgesteld te worden. Een probleem dat niet alleen de leefbaarheid van Houthalen-Helchteren bedreigt, maar ook een probleem dat Noord-Limburg afsnijdt van de autosnelweg en Midden-Limburg. Het zorgt ook voor onrust. Vandaag lezen we dat ondernemers aan de bel trekken over het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. Het is hoog tijd om spijkers met koppen te slaan.

Minister, wat is de precieze inhoud van de beslissing van de Raad van State? Wat is de impact van het arrest op het lopende realisatieproces van de noord-zuidverbinding? Wat is de verhouding tussen enerzijds een dergelijke beslissing en anderzijds de wetenschap dat er voor dit project een enorm draagvlak bestaat?

Minister, het verheugde me verleden week maandagavond de lokale N-VA-mandataris op TV Limburg te horen verkondigen dat Vlaanderen dit probleem vrij eenvoudig kan oplossen. Op welke manier denkt u dit probleem te kunnen verhelpen, om zo de vernietiging ten gronde te vermijden?

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Voorzitter, minister, geachte leden, mijn Limburgse collega's hebben de inleiding tot deze kwestie zeer uitgebreid geschetst, zoals we dat van hen zouden kunnen verwachten. De noord-zuidverbinding, zoals die tot op vandaag nog altijd bestaat, zorgt dagelijks inderdaad voor heel wat verkeersellende en andere overlast. Dat leidt er niet alleen toe dat politici niet tijdig hun commissie bereiken. Het heeft vooral nefaste gevolgen voor de lokale handelaars, voor de bewoners in de dorpskernen van Houthalen-Helchteren.

Door de beslissing van de Raad van State zou dit orgaan zich pas eind 2012 buigen over een eventuele nietigverklaring van het ruimtelijk uitvoeringsplan en het MER dat ondertussen al is opgesteld. Daardoor dreigt het dossier inderdaad eens te meer – want het sleept al enkele decennia aan – voor maanden in de koelkast te verdwijnen.

Minister, welke gevolgen heeft de beslissing van de Raad van State voor de concrete plannen en werkzaamheden met betrekking tot de noord-zuidverbinding? Vindt u het opportuun om het ruimtelijk uitvoeringsplan te wijzigen? Zo ja, hebt u ter zake reeds initiatieven genomen? Welke maatregelen zult u nemen om uit deze impasse te geraken?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, ik ben het oneens met de vorige sprekers over de inhoud van dit dossier. Ik ben alleszins blij met deze nieuwe evolutie. Voor alle duidelijkheid, Groen! is voorstander van een goede noord-zuidverbinding op die plaats, maar dan niet via de fameuze omweg als alternatief voor de tunnel, een omweg die 200 hectare natuurgebied bedreigt. Maar goed, dat is de inhoudelijke discussie. Ik ben geen Limburger, maar ik weet dat hier een hele procedure aan is voorafgegaan.

Mijnheer Ceyssens, als u verwijst naar de commissie-Sauwens, is dat deels terecht, maar deels ook onterecht. Die commissie-Sauwens geeft immers geen vrijbrief om zowel Europese als eigen regelgeving zomaar te omzeilen. De Raad van State stelt duidelijk dat we eigenlijk in de fout zijn gegaan, omdat het veeleer gaat over compenserende maatregelen dan over milderende maatregelen. Nog een geluk dat we Europa hebben, en dat we ook nog de Raad van State hebben, die ons af en toe op die zaken wijst.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, mijn excuses dat ik iets te laat was. Ik heb me opnieuw hierheen gespoed. Ik had vreugdevuren aangestoken toen ik hoorde dat de heer Ceyssens op weg hierheen was weggespoeld, en heb die dus eerst moeten doven.

De heer Marino Keulen: Fijne meerderheid! (*Gelach*)

De heer Wilfried Vandaele: Dit lijkt me een vrij eenvoudig dossier. We hebben te maken met een schorsing door de Raad van State. Het lijkt me dat we daar noch als wetgevende, noch als uitvoerende macht een impact op hebben of mogen hebben. Dat zou er nog aan ontbreken. Men kan opperen dat de manier van werken van de Raad van State moet worden aangepast, zodat die wél rekening kan houden met het maatschappelijk draagvlak of wat dan ook. Dan bewandelen we echter een heel andere weg. Ik weet ook niet of dat een goede beslissing zou zijn. Maar goed, dat lijkt me dan een taak voor de federale overheid. Mijnheer Keulen, dat is misschien een taak voor de nieuwe minister van Justitie. (*Opmerkingen van de heer Marino Keulen*)

Of van de federale meerderheid. Op dit ogenblik kunnen we alleen maar constateren dat we akte moeten nemen van deze beslissing.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Keulen, ik zal een apart antwoord geven op uw vraag over het bedrijventerrein. Die vraag was niet voorzien en ik weet dit niet uit het blote hoofd. Het lijkt me het beste dat juridisch na te kijken voor we daarop antwoorden.

Mijnheer Ceyssens, ik kan TV Limburg niet ontvangen. Ik heb ook niet gesurft om te zien wat een lokale N-VA'er heeft antwoord. Ik laat dat voor diens rekening. Hij heeft alleszins niet in overleg met mij geantwoord. Ik behoud mijn antwoord op uw vragen voor voor deze commissie.

Of het nu gaat over een schorsing van een tramspoor in Wijnegem, een schorsing met betrekking tot een gebied in Brugge waar een voetbalstadion moet komen, over een wetenschapspark in Gent of over deze noord-zuidverbinding, ik probeer altijd op dezelfde

manier te handelen. Ik bekijk de uitspraak – in dit geval de schorsing – en bekijk dan op welke manier we de beslissingen van de regering toch nog kunnen uitvoeren in de toekomst. Dat lijkt me de beste handelwijze, ook in dit geval.

De Raad van State heeft dit plan geschorst omdat er een mogelijke schending is van artikel 36ter van het decreet Natuurbehoud. De Raad van State stelt immers dat het omleidingstracé diverse “speciale beschermingszones” doorkruist of raakt. Al die woorden zijn van belang. Als een dergelijke zone wordt doorkruist of geraakt, is een plan alleen toelaatbaar als in een “passende beoordeling” kan worden aangetoond dat het tracé geen “significante aantasting” van een speciale beschermingszone kan veroorzaken. Die passende beoordeling die moet aantonen dat er geen significante aantasting is, maakt deel uit van het plan-MER. Om een significante aantasting te vermijden, is het toegelaten om “milderende maatregelen” te nemen. Die maatregelen maken dan ook integraal deel uit van het plan en moeten de impact op de speciale beschermingszones temperen of, als dat enigszins kan, ook neutraliseren. Dat is de filosofie.

Wat echter niet kan volgens de Raad van State, is besluiten dat er geen significante aantasting is op basis van “compenserende maatregelen”, want dat is iets anders dan milderende maatregelen. Volgens de Raad van State impliceert het feit dat compenserende maatregelen worden getroffen, dat er een significant schadelijk effect is en dat er moet worden gecompenseerd. Dit zorgt ervoor dat de passende beoordeling daardoor in de problemen komt. Hier zit de reden van de schorsing door de Raad van State.

Om te oordelen of een plan een significante aantasting kan veroorzaken van een speciale beschermingszone, mag een overheid volgens de Raad van State de compenserende maatregelen niet in overweging nemen, want ze bewijzen precies dat er een significante aantasting kan zijn. Dat is wat er volgens de Raad van State zou zijn gebeurd in het plan-MER. Daar werd immers het natuurontwikkelingsprogramma, dat voorziet in een natuurverbinding, mee in rekening gebracht om te besluiten dat er geen significante effecten kunnen optreden. Dat is de analyse van de Raad van State.

De vraag werd gesteld welke initiatieven ik overweeg om uit de impasse te geraken. Ik kan daarop alvast antwoorden dat ik heb beslist om de procedure voort te zetten. Het gaat immers om een schorsing en nog niet over een uitspraak ten gronde. Mijn administratie heeft me meegedeeld dat er heel goede motieven zijn om de kwalificatie die de raad geeft aan het natuurontwikkelingsprogramma, tegen te spreken. U moet begrijpen dat ik hier nu niet verder op inga: de procedure loopt nog en dit is een juridische zaak. Het lijkt me het meest logisch om het bij deze algemene terminologie te houden in plaats van te vertellen wat we als verdediging zullen aanroepen. In het vervolg van de procedure zullen we de argumenten aanreiken om de vernietiging te vermijden. Een nieuwe procedure ter opmaak van het RUP is op dit moment niet aan de orde.

Er werd gevraagd naar de gevolgen van de uitspraak op de concrete plannen en werkzaamheden, wat de uitspraak concreet op het terrein betekent, wat de impact is op het lopende realisatieproces. Op al deze vragen kan ik antwoorden dat door de schorsing het RUP niet uitvoerbaar is en dat het plan dus momenteel niet kan dienen als basis voor de afgifte van stedenbouwkundige vergunningen of voor onteigeningen en zo meer. Dat is dus een nadeel.

Inzake de vragen over de verhouding tussen de uitspraak van de raad en het maatschappelijk draagvlak voor dit project, kan ik kort zijn – en eigenlijk heeft de heer Vandaele dit al naar voren gebracht. Ik betreur uiteraard dit schorsingsarrest en ik moet niet worden overtuigd van het belang van dit plan. Ik heb trouwens al aangegeven dat de uitspraak volgens mijn administratie ook inhoudelijk betwistbaar is. Tegelijk moeten we erkennen dat er geen regel bestaat die de Raad van State toelaat om rekening te houden met het draagvlak dat voor aangevochten beslissingen bestaat. We kunnen dat, gegeven het huidige wettelijk kader, de raad ook niet verwijten, zelfs als we het niet eens zouden zijn met een uitspraak.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Laat het duidelijk zijn: we zijn het in dezen praktisch allemaal eens, al blijven sommigen er iets meer mistig over. Als er in Limburg één zaak absoluut moet gebeuren, dan is dat het verbeteren van de intra-Limburgse mobiliteit, vandaar ook het belang van Spartacus in zijn verschillende lijnen. We praten dan over de sneltram, maar ook inzake de weg moet er een en ander gebeuren, en het gaat dan inderdaad over de noord-zuidverbinding.

Minister, ik zal me altijd het bedrijfsbezoek blijven herinneren aan de toenmalige Philipsfabriek in Hasselt. U zat toen zelf nog, in een vorig leven, bij Voka. Het was een van de topbedrijven bij ons in de provincie. Ingenieurs vonden er werk en werden navenant betaald. Tijdens dat werkbezoek, onder meer samen met Voka, hadden die mensen eigenlijk maar één vraag. Ze begonnen niet over vergunningen of over loonkosten, iets wat we anders altijd meteen om de oren geslagen krijgen. Ze vroegen maar één zaak: een verbeterde verbinding tussen Hasselt en Eindhoven, tussen Centraal- en Noord-Limburg in de twee richtingen. Dit geeft heel goed aan waar het om draait. Het is letterlijk een knelpunt of een flessenhals, en die gaat al meer dan één generatie mee.

Ik kom tot de Raad van State en de bestuurlijke lus. Dit is een kwestie die over meerderheid en oppositie heen loopt. Ik sta ter zake echt achter fair play. Dit zit bij de minister van Binnenlandse Zaken, maar er zijn ook de interministeriële conferenties. Ik heb die ook zes jaar meegemaakt en vaak heb ik me afgevraagd wat ik er deed. Dit is nu echter wel een kwestie waarin samen vooruitgang kan worden geboekt. In mensentaal schorst de Raad van State daar waar er specifiek een knelpunt is, maar laat hij de rest van de procedure gewoon verder lopen. De schorsing kan worden gebruikt om aan dat ene pijnpunt te remediëren. Op die manier kunnen de rechtsstaat en de principes ervan overeind worden gehouden.

Het is ook belangrijk dat u en uw administratie echt geloven dat u een definitieve vernietiging kunt vermijden, dat u argumenten hebt omtrent de kwalificatie van het natuurontwikkelingsprogramma om de visie van de Raad van State te weerleggen.

Ondertussen kan er eigenlijk weinig gebeuren met dat GRUP. In feite zegt u dat we moeten wachten – zo heb ik toch uit uw uitleg begrepen – tot de procedure ten gronde gevoerd is bij de Raad van State. Hebt u daar enig zicht op? Er is natuurlijk de scheiding der machten en in dezen bent u natuurlijk, samen met ons allen, het lijdend voorwerp, maar hebt u enig idee wanneer er duidelijkheid zou komen?

Ik vraag dit niet alleen omdat er dan eindelijk klare wijn geschonken zou worden, maar ook omdat de mensen die in dat gebied wonen, willen weten waar ze aan toe zijn, wanneer ze moeten verhuizen, wanneer ze worden onteigend. Ik zie de garagist voor mij en ook de man met het transportbedrijf en met de betonproducten. Die mensen zijn al jaren vragende partij. Ze vragen dat aan hen wordt verteld waar het op staat. Eigenlijk moeten we nu zeggen dat ze nog wat meer geduld moeten uitoefenen, en dat geduld werd al heel zwaar op de proef gesteld. Dit is het minder positieve van het nieuws, maar ik begrijp ook dat u daar in persoon niets aan kunt doen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Minister, ik wil u in eerste instantie bedanken voor uw duidelijk antwoord. De situatie waarin we vandaag zitten, zorgt voor onzekerheid, zoals de heer Keulen al heeft gezegd. Ik heb daarstraks gezegd dat er een groot draagvlak is voor de noord-zuidverbinding in Limburg en ook voor de beslissing die is genomen. Er zullen altijd mensen zijn die een reden hebben om daartegen te zijn, maar we kunnen nu eenmaal geen omelet bakken zonder eieren te breken. Het grootste onrecht dat we iedereen kunnen aandoen, is de onzekerheid die blijft hangen.

Voor mij is er nog een onduidelijkheid, afgaand op de uiteenzetting van de heer Vandaele, die zegt dat we ondertussen niets kunnen doen. Minister, ik mag toch concluderen en met het citaat van u naar buiten komen dat u alles in het werk stelt om vandaag dit dossier verder te verdedigen zodat we verder kunnen gaan met het omleidingstracé voor de realisatie van de noord-zuid?

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Ik ben het eens met de heer Keulen als hij zegt dat we dringend iets moeten doen aan de verbetering van de intra-Limburgse mobiliteit. Van het belang van Spartacus in zijn geheel ben ik niet zo overtuigd. In elk geval is er zowel vanuit Noord-Limburg als Zuid-Limburg een verbetering nodig van de intra-Limburgse mobiliteit.

Minister, u zegt dat er nog geen uitspraak ten gronde is gebeurd. Hebt u enig idee hoelang de stilstand op het terrein zal duren? Voor Limburg is de noord-zuidverbinding en de verbetering daarvan een van de belangrijkste punten uit het Vlaamse regeerakkoord. We hebben dan wel geen Limburgse ministers in de Federale Regering, we hebben er wel twee in de Vlaamse Regering. De Limburgers rekenen op hen en ook op u, minister, om van die verbetering van de noord-zuidverbinding dringend werk te maken, want zoals ze nu bestaat, belemmert ze de economische groei van Limburg en heeft ze nefaste gevolgen voor de leef- en woonkwaliteit van Houthalen-Helchteren.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Mijnheer Ceyssens, ik heb niet gezegd dat we niets kunnen doen. Ik heb gezegd dat we akte moeten nemen van de schorsing door de Raad van State omdat de Raad van State nu eenmaal een rechtscollège is. Maar de minister kan uiteraard met alle middelen die hij ter beschikking heeft, zich verweren en verdedigen. Hij heeft ook geschetst hoe hij dat wil gaan doen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Keulen, ik zal het punt in verband met de bestuurlijke lus in elke geval ook aan minister Bourgeois doorgeven. Ik zal hem vragen om dat aan te kaarten in het overleg met de federale overheid.

Spijtig genoeg heb ik geen enkel idee van de timing op dit moment. We hebben maandag opnieuw een gesprek met de advocaten. Misschien weten zij ondertussen beter wanneer er opnieuw zittingen zijn daaromtrent. Vandaag heb ik die informatie niet. Ik kan u daar niet op antwoorden.

Ik ben uiteraard heel loyaal in het uitvoeren van het regeerakkoord. Daarin zijn die dingen beschreven. Zoals in elk regeerakkoord zijn er dingen die waarschijnlijk door de ene partij wat liever worden uitgevoerd dan door de andere. Ik voer alles uit wat er in het regeerakkoord – dat mijn partij mee heeft goedgekeurd – staat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voorbereidingen van het as-buittattest - 587 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Andermaal kom ik terug op de voorbereidingen van het as-buittattest. Ik wil de geschiedenis daaromtrent nog eens oprakelen.

Drie jaar geleden hebben we die figuur in het leven geroepen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Het is een attest dat bij oplevering van een nieuwbouwwoning of bij een vastgoedtransactie opgemaakt moet worden en dat informatie verstrekt over de vergunningstoestand van de woning.

Voor ons moet het as-builtattest alleszins een antwoord bieden op de problemen die nog vaak opduiken wanneer kopers plots geconfronteerd worden met stedenbouwkundige inbreuken waar ze zelf in eerste instantie niet voor verantwoordelijk waren en vaak zelfs niet van op de hoogte waren. Vandaag is er een informatieplicht. Stedenbouwkundige inlichtingen moeten worden gevraagd, maar een gemeentebestuur kan niet meer dan zeggen of er een pv is opgesteld of niet. Vandaag is die stedenbouwkundige inlichting alleszins niet 100 procent sluitend. Het kan perfect dat een bepaald gebouw niet opgetrokken is conform de vergunning zonder dat daaromtrent ooit enige melding is gedaan, enig pv is opgemaakt of iets dergelijks.

Het regeerakkoord suggereert, omwille van het inperken van de administratieve last, iets wat we allemaal willen, om te onderzoeken of het as-builtattest geïntegreerd kan worden in de energieprestatieattestering. Ondertussen duiken er al nieuwe dingen op die we zeker en vast ook mee in de integratie zouden kunnen opnemen. Ik verwijs naar de uitgebreide discussies en hoorzittingen die we hebben gehad over wateroverlast. Daarbij is ook gezegd dat zou moeten worden nagekeken of de rioleringsaansluitingen effectief gerealiseerd zijn zoals opgelegd. Misschien kan dat daar ook in worden opgenomen.

Minister, hoe zit het met de voorbereidingen door u en uw administratie om de nieuwe figuur van het as-builtattest uit te werken? Kunt u toelichten hoe u uitvoering wilt geven aan het regeerakkoord wat betreft de integratie van energieprestatie en binnenklimaat (EPB) en as-built en hoe staat u tegenover die integratie? Kunt u toelichten hoe u het as-builtattest wilt invoeren voor nieuwbouw en op welke manier u dat wilt invoeren voor vastgoedtransacties?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Ceyssens, ik zal vrij kort zijn. U hebt de vragen effectief in het verleden al gesteld. Ik begrijp de aandrang waarmee u dit vraagt. Ik begrijp heel goed de problematiek, zowel wat betreft nieuwbouw als wat betreft bestaande woningen. We hebben in de commissie al naar voren gebracht dat we denken dat we daarin een onderscheid moeten maken, ook om de kosten niet op te drijven.

Ik zeg u op dit moment best waar we staan, omdat de inhoudelijke aspecten nog niet zijn uitgeklaard. Als we die hebben, wil ik daarmee uiteraard eerst naar de regering gaan. Zo ver zijn we nog niet.

Mijn administratie en mijn kabinet hebben in de loop van januari een aantal overlegmomenten gepland met het Vlaams Energieagentschap, maar ook met de vertegenwoordigers van notarissen. We willen overleggen en input vragen bij het ontwikkelen van een zo goedkoop mogelijk, werkbaar, eenvoudig en transparant systeem.

U doet suggesties voor integratie. Die nemen we zeker mee. De integratie van EPB en het as-builtattest zal ook aan bod komen. Pas nadat we die stappen hebben gezet en na afweging van de pro's en contra's, hoop ik eindelijk zo ver te zijn dat we een voorstel kunnen voorleggen aan de Vlaamse Regering en daarna naar hier kunnen komen.

De heer Lode Ceysens: Dank u wel, minister. We volgen het op. Ik ben het ermee eens dat er waarschijnlijk twee verschillende instrumenten moeten zijn voor de oplevering bij nieuwbouw en voor het attest bij een verkoop. Daar zijn voldoende argumenten en redenen voor. Ik begrijp ook dat u beide instrumenten uitwerkt en dat het niet het ene of het andere is.

De heer Bart Martens: Ik wil de suggestie doen, minister, om naast de notarissen te overleggen met architecten.

Minister Philippe Muyters: Dat wil ik corrigeren. Ik heb verkeerdelijk notarissen gezegd. Het gaat wel degelijk om architecten.

De heer Bart Martens: Ook de Confederatie van Immobiliënberoepen in Vlaanderen is heel uitdrukkelijk vragende partij voor een as-builtattest, hebben we mogen vernemen in het debat in Oostende. De heren Ceyssens en Vandaele waren daar ook. Het lijkt me ook nuttig om met hen samen te zitten om te kijken hoe dat het best uitgewerkt kan worden.

Minister Philippe Muyters: Geen enkel probleem. Zij zijn vragende partij, maar ook niet tegen eender welke prijs. We moeten oog hebben voor administratieve eenvoud. Het mag ook geen zware kost worden die er extra bovenop komt, voor jonge gezinnen die het vaak al moeilijk hebben bij de aankoop van een woning. We moeten goed bestuderen en bekijken wat mogelijk is, werken aan een draagvlak en pro's en contra's afwegen, om te komen tot een haalbare oplossing voor de problemen die u vermeldt.

De heer Lode Ceysens: Dat is duidelijk.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het actieplan met betrekking tot zonevreemde bossen - 615 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Minister, uit alle onderzoeken blijkt dat Vlaanderen jammer genoeg de vooropgestelde doelstellingen met betrekking tot de realisatie van bossen nog steeds niet haalt. Dat heeft onder meer te maken met de verplichte compensatieregelingen, waardoor er minder bossen bij komen dan er verdwijnen. Een van de belangrijkste oorzaken is en blijft het feit dat er vandaag veel gronden en zones zijn bebost die niet bestemd zijn als bosgebied of andere groene zone. Bijvoorbeeld in de Antwerpse Kempen gaat het om aanzienlijke zones die bestemd zijn als woonpark of als woongebied. In de praktijk betekent dat vandaag dat een aanvraag tot verkaveling of bouw juridisch zeer moeilijk of niet kan worden geweigerd en er bijgevolg opnieuw bos verdwijnt.

Ik heb u samen met uw collega-minister Schauvliege sinds 2009 – u herinnert zich de beslissing tot het niet goedkeuren van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) Klinkaardbos – herhaaldelijk ondervraagd over deze problematiek, die op het terrein voor veel onvrede zorgt. Daarbij kondigden u en minister Schauvliege een actieplan aan met de bedoeling om over een duidelijk afwegingskader te beschikken. Zo zou dit actieplan bijvoorbeeld aanduiden waar de zonevreemde bossen met de belangrijkste natuurwaarde zich bevinden, waar zonevreemde bossen aansluiten bij waardevolle natuurzones en zou er ook een duidelijk financiële regeling voor de planschade komen. Die planschade zou vanuit de Vlaamse overheid worden betaald, omdat ze de financiële draagkracht van de lokale besturen absoluut overstijgt en eigenlijk ook Vlaamse ecologische doelstellingen wil realiseren.

Minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot het aangekondigde actieplan? Welke stappen werden ondernomen in de uitwerking ervan en wanneer zal het door de Vlaamse Regering kunnen worden goedgekeurd? Wat is uw visie ten aanzien van deze zonevreemde bossen en op welke manier worden ze prioritair meegenomen bij de ontwikkeling van GRUP's? Wat zijn eventueel al de beschikbare budgetten voor het betalen van planschade bij het zone-eigen maken van zonevreemde bossen? Is er al een schatting gemaakt van hoe hoog de kosten kunnen oplopen? Wat is de geschatte planschade bij omzetting van de zonevreemde bossen met de hoogste natuurwaarden naar een zone-eigen bestemming, dus naar bos- of natuurgebied?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik wil even signaleren dat hierover de laatste tijd heel wat vragen zijn gesteld. Gisteren heb ik zelf nog een vraag gesteld aan minister Schauvliege, onder andere over dat plan van aanpak, waarop we allemaal wachten. Ze heeft gezegd dat ze het had beloofd voor eind 2011, maar dat dat niet lukt. Het zou er zijn in de loop van 2012.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Vandaele, bedankt, u hebt zo de vraag naar de stand van zaken van de heer Van Mechelen beantwoord. Ik wou ook verwijzen naar het antwoord van minister Schauvliege in de commissie gisteren.

Mijnheer Van Mechelen, ook voor mij is het wachten op het plan van aanpak om hierover fundamentele uitspraken te kunnen doen. Ik onderschrijf zeker de methode van het plan van aanpak van de collega, waarbij gezocht wordt naar een manier om de prioriteiten te bepalen en naar passende instrumenten om de meest waardevolle ruimtelijk bedreigde bossen beter te beschermen.

Uw vraag geeft mij de kans om een paar klemtonen te leggen. Om te beginnen wil ik erop wijzen dat de term ‘zonevreemde bossen’ tot misverstanden leidt. Het lijkt mij beter om in de toekomst te spreken over ‘ruimtelijk bedreigde bossen’. Het begrip ‘zonevreemd’ insinueert immers dat bossen alleen binnen bosgebieden zouden mogen voorkomen. Dat leidt tot een verkeerde beeldvorming. Ik heb er ook vorige week in de plenaire vergadering al op gewezen dat bossen ook toegelaten zijn op andere dan de donkergroene gebieden. Ik zeg overigens niet dat u iets anders zou hebben beweerd, mijnheer Van Mechelen.

Ten tweede wil ik erop wijzen dat het behoud van bestaande bossen in belangrijke mate gegarandeerd is via het vergunningenbeleid en het Bosdecreet, ongeacht de bestemming. Er geldt via het Bosdecreet en de Codex Ruimtelijke Ordening een principieel ontbossingsverbod. Ik pleit ervoor dat de vergunningverlenende overheden bij het beoordelen van vergunningsaanvragen om terreinen te ontbossen om ze te bebouwen, voldoende belang hechten aan de ecologische en maatschappelijke waarde van het bos dat erop staat en dat aspect niet behandelen als een formaliteit. Net zoals de watertoets bepalend is voor vergunningen in overstromingsgevoelige gebieden, kan de aanwezigheid van een belangrijk bos een gegronde reden zijn om een vergunningsaanvraag te weigeren. Dat moet echter geval per geval worden bekeken.

Ten derde wil ik nog iets zeggen over de instrumenten om de ruimtelijk bedreigde bossen beter te beschermen. Een herbestemming is daarbij een van de te onderzoeken sporen, maar wat mij betreft zeker niet altijd het eerste waaraan moet worden gedacht. Ik vind het belangrijk dat ook binnen het natuurbeleid wordt nagegaan of er andere sectorale instrumenten kunnen worden ingezet of dat er regelgevende initiatieven nodig zijn om het behoud van waardevolle bossen beter te garanderen.

In afwachting van het plan van aanpak van mijn collega wordt in alle lopende ruimtelijke planningsprocessen op gewestelijk niveau steeds nagegaan welke de bestaande bedreigde en beter te beschermen bossen zijn. Waar nodig, krijgen die dan ook een passende bestemming die het behoud garandeert.

De budgetten voor het betalen van planschade, veroorzaakt door gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, zijn opgenomen in het Grondfonds. In de begroting van het jaar 2011 is een bedrag van 3.613.000 euro beschikbaar gesteld voor de betaling van planschadevergoedingen. In het ontwerp van begroting voor 2012, dat uiteraard nog moet worden goedgekeurd, is een bedrag van 4.466.000 euro ingeschreven. In die bedragen wordt geen onderscheid gemaakt volgens het soort bestemmingswijziging dat aanleiding geeft tot een planschadeclaim. De bedragen die effectief worden betaald, worden bepaald door de rechtbank van eerste aanleg. De bedragen die we in de begroting hebben opgenomen, zijn gebaseerd op een inschatting van de mogelijke planschadevorderingen voor het jaar in kwestie.

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Minister, ik heb dit weekend een antwoord gekregen op een schriftelijke vraag van november. Daarin wordt herhaald dat het plan van aanpak “een werkwijze veronderstelt waarbij enerzijds het ecologische belang van het zonevreemde bos nader bepaald wordt, en anderzijds de mate van bedreiging in beeld wordt gebracht”. Dat lijkt mij een terechte bezorgdheid van de minister van Leefmilieu.

Verder luidt het antwoord: “In tweede instantie zal voor de geselecteerde bossen nagegaan worden welke beleidsmatige initiatieven nodig en haalbaar zijn om het behoud ervan te kunnen garanderen. Eerdere analyses zijn gebeurd door het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO). Daarnaast wordt via een lopende studieopdracht een werkwijze uitgewerkt om te kunnen beoordelen wat nu bedreigd is en wat gevoelig is.”

Maar dan komt het: “In dezelfde studieopdracht worden een aantal representatieve cases geselecteerd en verder in detail uitgewerkt.” Ik neem aan, minister, dat ook vanuit het departement Ruimtelijke Ordening die representatieve cases worden opgevolgd. Ik ken er zo een aantal die bedreigd zijn en voor veel commotie zorgen, en waarbij allerlei insinuaties niet van de lucht zijn.

Bij de volgende passage zakte de moed mij in de schoenen: “Op basis van de definitieve resultaten van deze studieopdracht, die eind 2012 verwacht worden, kan vanuit een eenduidig, uniform en wetenschappelijk onderbouwd kader een driesporenbeleid met betrekking tot zonevreemde bossen gevoerd worden. Het eerste spoor is prioritair ruimtelijke uitvoeringsplannen opmaken.”

Het probleem is dus dat de bal wat over en weer gaat. Ik begrijp de minister als zij zegt dat haar collega eens moet zeggen welke bossen gevoelig en bedreigd zijn en in aanmerking komen. Men is bezig met een aantal representatieve cases voor Vlaanderen. Ik zal daar verdere vragen over stellen aan de bevoegde minister. Maar als we nu opnieuw tot 2012 moeten wachten op de resultaten van de studieopdracht, om dan te kunnen beginnen met de uitwerking van een wetenschappelijk onderbouwd kader en een driesporenbeleid, dan zitten we al snel in het voorjaar van 2013 vooraleer er een planopdracht kan worden gegeven om die kwetsbare zonevreemde bossen te beschermen via ruimtelijke ingrepen.

Minister, u zegt dat vergunningenbeleid en Bosdecreet voldoende bescherming zijn. De praktijk wijst uit dat dat niet het geval is. Via herbestemming kan de Vlaamse overheid een ijzersterke ingreep doen. Wachten tot 2013 betekent dat er intussen gebeurt wat er gebeurt op het terrein.

Minister Philippe Muyters: Vanuit het departement zijn wij effectief in de cases betrokken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■